

Чичо Денчо се кани на път до София, та затова така Вѣла се състи да прати армаганъ една погача на доста на своя мжжъ, като не забрави да припомни на чичо Денчо за онова, дето му каза министерътъ, че думата на чичо Денчо нѣма на две да скърши. То, истина, и чичо Денчо не е вчерашенъ, помни добре той, що му е речено, ама като рече и така Вѣла — по-добре. Два клинци по-яко стѣгатъ.

II.

Три дни се лута чичо Денчо по Софията, като прилепъ когато сбѣрка, па влѣзе у нѣкоя черква! Що се е звѣрилъ и чу-дилъ — само той си знае. Три дни се лута, а шестъ пжти тропа на портата на министера и все не може да го види и да му даде погачата. Мисли, мисли чичо Денчо, па се чуди и мае, каква е тая управия, — по-зоръ отколкото и на воденица! Баремъ тамъ, колкото и да чакашъ, все ще ти дойде редъ, а това чудо, дошло май нѣкакъ такова, дето ни се води, ни се кара! . . .

Беля . . . Цѣла беля и неволя.

Погачата се втвърди, та стана като камъкъ, а чичо Денчо още не може да види министера. Па да го види, та зеръ ще му я носи! . . . Та нѣма да я прави на попара! . . . Пóврага му и погачата, мисли си чичо Денчо, като нѣма късметъ, нѣма и да яде, ами другото да се върши, що е за вършене! . . .

Видѣ чичо Денчо, че тая работа нѣма да върви така, както е тръгнала, ами, мисли си, чакай да му обърна другия край. Стана та пакъ на портата на министера и пакъ тропа. Дохожда джандаринътъ и му казва, че министерътъ си има работа, та не може никого да приеме. Чичо Денчо понавжси вежди и му отвърна:

— Ами я чуй . . . Иди, та му кажи, че му е дошелъ гостъ отъ Глухово; кажи му: чичо Денчо е тука, дето си ялъ и пилъ съ него колѣно до колѣно. Разбра ли ме, момче, така му кажи! . . . Кажи му още, че отъ тукъ нѣма да се поклатя, докато го не видя.

Капка по капка — дупка пробива. И чичо Денчовата дума проби, ама докато пробие, той самъ си знае, що видѣ и пати..

III.

. . . „Натиснало ни зло и патило, па, ако душа носишъ, молимъ те, отърви ни отъ беля, че пропаднахме вече! Цѣлото село гине, па и другъ колай нѣма, освенъ да се изселваме . . . До тамъ е опрѣло! . . .“